

Carolina Sporea Godvin

CAMPER SPIRIT

Ce am ÎNVĂȚAT despre mine, viață și lume
călătorind într-o AUTORULOTĂ
până la CAPĂTUL LUMII

În sfârșit, aș dori să-mi exprim toată dragostea pentru familia mea, fără sprijinul căreia nu aș fi putut realiza acest vis. Tatălui meu, care m-a încurajat să-mi realizez visele, mamei mele, care a crezut întotdeauna în mine și m-a convins că totul este posibil, bunicilor mei, care mă protejează de acolo de unde sunt, lui Alex, fratele meu, campionul care profită la maximum de viață, fie că este la Londra sau într-un sat din Oltenia.

Dar mai mult decât orice, vreau să-i mulțumesc lui Olivier, dragostea vieții mele, minunatului meu soț, mereu alături de mine. Împreună avem șansa de a împărtăși această aventură minunată, care este VIAȚA.

CUPRINS

PREFAȚĂ	7
INTRODUCERE.....	9
N°1. „CAMINANDO AL ANDAR”	16
N°2. VISEZ.....	35
N°3. TRĂIESC MOMENTUL PREZENT	54
N°4. SUNT OPTIMISTĂ	66
N°5. RESPECT NATURA.....	88
N°6. ÎMI ÎNSOȚESC COPIII ÎN LUPTA PENTRU A SCHIMBA LUMEA	108
N°7. TRĂIESC CU PASIUNE.....	128
CAPITOL BONUS	
N°8. TRANSFORMAREA ÎN ORGANIZAȚII	136
CONCLUZIE.....	154
MULȚUMIRI	156

N°1
**„CAMINANDO
AL ANDAR”**

M-am construit „camino al andar”.

„Camino al andar” este numele de călătorie al unei familii de prieteni, argentinieni, întâlniți în Columbia. Mi se potrivește ca o mânășă, e minunat că am descoperit expresia asta. Nu îmi este deloc de mirare că familia cu numele acesta ne-a devenit prietenă. Pentru că vedem lumea din aceeași prismă.

E foarte dificil de tradus conceptul în sine, deoarece cuprinde o filosofie întreagă. Semnifică să mergi, construind-ți drumul în mers, fără a avea o țintă precisă.

M-am construit „camino al andar”. Aștept cu mare nerăbdare să văd unde mă va duce viața în următoarea decadă.

O olteancă ajunge în Banat

Povestea mea începe într-o zi specială, în ziua de Crăciun.

Poate din cauza aceasta sunt atât de atașată de străvechile tradiții românești. Cu siguranță mai mult de tradiții decât de religie, căci tradițiile au precedat religia. Cred cu fermă convingere că țara mea, România, și locuitorii ei, românii, au multe povești cu tâlc de împărtășit și multe tradiții de arătat. Asta pentru că au dăinuit și avem încă norocul să le mai „trăim”. Eu una am avut norocul ca străbunica mea să îmi facă pâine pe țeșt și să văd cu ochii mei tot procesul, ascultând poveștile ei. Este adevărat că a trebuit, la un moment dat, să se adapteze. A înlocuit țeștul cu gazul, dar a făcut pâinea cu tot atât de multă iubire față de oameni și de tradiții. Și m-a învățat să fac la fel. Au trebuit să treacă 35 de ani, să fiu la mii de kilometri distanță de România, dar am reușit să coc pâine cu multă dragoste. Am reușit și eu să fac aceleași pâinițe. Nu într-o bucătărie modernă, ci într-o autorulotă.

Doar că Vaiana, așa o cheamă pe autorulota noastră, e mai mult decât ceea ce pare. E mai mult decât o mașina în care se poate trăi. A devenit casa noastră timp de aproape un an. A devenit o parte din familia noastră. Și am descoperit cu ea, în același timp, tradiții uitate de multă vreme. Ne-am amintit de persoane dragi nouă. Am trăit momente unice în familie. Și am visat cu ochii deschiși.

Am venerat trecutul, am trăit prezentul și ne-am imaginat viitorul.

Povestea mea a început în Craiova, în inima Olteniei. Da, știu că vă imaginați deja că vorbesc repede. Și așa este. Recunosc sunt vinovată! Însă vorbesc așa cum gândesc, adică repede, căci oltenii se grăbesc într-un fel să trăiască viața, ca nu cumva să piardă ceva din bucuria ei. Chiar și acum, la peste 20 de ani de când am plecat. Sunt mândră că sunt olteancă. Dar nu numai atât... Sunt olteancă cu rădăcini de bănățeană, pariziancă și cetățean al lumii.

De când îmi aduc aminte, am vrut să descopăr lumea, să văd altceva. Să trăiesc altceva. Să încerc lucruri noi, cu oameni noi.

Și am avut mare noroc.

M-am născut în Craiova, când trebuia. Bunica mea și, apoi, tatăl meu ar fi vrut să descopere lumea, la vremea lor, dar nu a fost posibil.

Eu aveam doar 9 ani când România s-a deschis, când s-a terminat cu dictatura. Eram mult prea mică pentru a putea zice că mi-ar fi fost influențată copilăria de către comunism.

Bunicul meu se trezea devreme ca să prindă la magazin lapte și iaurt. Pâinea era pe cartelă, în funcție de numărul membrilor familiei, dar nu îmi amintesc să îmi fi lipsit. Rudele mele din Banat ne trimiteau, din când în când, calendare de ciocolată de Sfântul Nicolae și iepurași de ciocolată de Paști. De Crăciun, aveam banane învelite în ziare și portocale. Nu știam că făceau eforturi să le obțină.

Nu știam nici că altundeva era altfel.

Părinții și bunicii mei erau un pic mai informați. Din surse restrânse și clandestine. Ascultau în surdina posturi de radio interzise și sperau ca securitatea să nu îi intercepteze. Cred că asta le-a lăsat imaginația să zburde. Să facă planuri pentru mai târziu sau, cel puțin, să-și educe copiii în așa fel încât să le insuflă dorința de a visa.

Nu îmi amintesc foarte bine cum s-a desfășurat căderea comunismului în România. Știu mai multe din povești și din ceea ce am mai văzut la televizor. Cert este că în iarna anului 1989 a început revoluția. În scurt timp, Ceaușescu a fugit, a fost prins, după care a fost executat.

Odată cu căderea comunismului, am avut și ocazia să realizăm ce am visat.

E clar că m-am născut la momentul potrivit. Și am profitat de asta de fiecare dată când am putut. Și sper să continui să o fac...

La sfârșitul liceului, am profitat de faptul că îmi plăcea supa de pui cu găluști, tradițională din Banat, și de faptul că aveam rude în Timișoara, așa că am plecat acolo la facultatea de Științe Economice. Recunosc că am găsit mai mult decât atât. Am găsit o familie, se numește AIESEC, iar cel care mi-a deschis ușa se numește Radu și sunt bucuroasă că l-am întâlnit. Este cea mai mare organizație internațională de studenți. M-am potrivit mănășă cu AIESEC. Am organizat o grămadă de proiecte frumoase, am recrutat și am format tineri, am trimis și am primit studenți în schimburi interculturale. Am făcut sales, HR,

marketing, organizare de *events*, și câte și mai câte. Am câștigat în 3 ani de studii în Timișoara mai multă experiență decât aș fi putut să am în orice companie.

Mi-am găsit și un job *part time*. Tot prin AIESEC. Sau mai degrabă prin intermediul unei foste membre AIESEC, care mi-a dat o șansă incredibilă în anul 3 de facultate: aceea de a face recrutare. Am recrutat de la muncitori, până la directori de uzină. Îi voi fi tot timpul recunoscătoare Adelei pentru încrederea pe care a avut-o în mine la momentul acela. E clar că ea mi-a transmis pasiunea de a lucra cu oamenii.

Câteva halte în Corsica, Elveția și Japonia

Când eram eu în liceu, din păcate, nu era așa ușor să călătorești în străinătate. Victor, băiatul meu cel mare, a plecat prima dată cu școala în Anglia când avea 8 ani. Eu nu am avut norocul ăsta, așa că am profitat de prima ocazie care s-a ivit în studenție.

La sfârșitul primului an de facultate, am plecat pentru câteva săptămâni în Corsica, cu un *summer camp*, pentru a lucra la restaurarea unei zone turistice distruse de un incendiu. Acolo am prins gustul muncii în echipă cu oameni de diverse naționalități. Erau studenți la arhitectură, peisagistică, viitori ingineri și economiști... Acolo am prins și gustul mâncării de altundeva. Undeva la frontiera culinară dintre Franța, Italia și Grecia...

La ceva timp, am plecat câteva săptămâni în Elveția pentru a participa la organizarea unui mare congres AIESEC, cu președinții din toate țările ale acestei asociații.

Urma să iau o decizie importantă, decizie pe care nu o regret nici acum. Am fost acceptată să îmi continui studiile la Universitatea din Geneva. Numai că nu am rămas, pentru că nu mă simțeam acasă. Elveția era mult prea rece pentru spiritul meu latin.

La 22 de ani, străzile și restaurantele goale la căderea serii nu mă ademeneau deloc să trăiesc acolo. Am locuit într-un apartament cu doi elvețieni, dar am rămas prietenă pe viață cu un venezuelean, pe care l-am vizitat la el acasă, în Venezuela, la mult timp după episodul din Elveția. E adevărat, e jumătate român, după tată. Nu vorbea românește, s-a născut în Venezuela și a trăit o mare parte din viață în Europa, dar era interesat de cultura românească. Și chiar dacă nu vorbeam aceeași limba maternă, parcă ne înțelegeam...

Nici măcar liniștea, securitatea, seriozitatea serviciilor publice sau toate sediile asociațiilor internaționale nu m-au convins să mă mut într-un oraș în care nu mă simțeam la locul meu.

Instinctul, despre care o să vorbesc mai pe îndelete în alt capitol, avea să îmi ducă pașii către altceva. Ceva ce poate îmi era predestinat...

Din nou în Timișoara și, cum era moda burselor Erasmus, de schimb de studenți între statele Europene, am sărit pe ocazie înainte de a termina facultatea.

Așa că, cu o bursă Erasmus în buzunar pentru o *business school* în Franța, mi-am zis că nu e posibil să fi organizat atâtea schimburi interculturale pentru alți studenți, și eu să nu trec prin experiența unuia.

La sfârșitul anului 3 de facultate, am sărit într-un avion și, multe ore mai târziu, bulversată și somnoroasă, m-am trezit în Nagoya, un orașel din Japonia. Atât de mult îmi doream să descopăr o cultură diferită, încât am ales-o pe cea mai diferită de a mea.

Am fost *trainee* într-o mare companie de electricitate locală.

Am avut ocazia să vizitez aproape toate departamentele lor, să înțeleg cu adevărat ciclul lor de fabricație, să vizitez o centrală nucleară. M-au dus să cunosc alte companii printre care mândria lor națională Toyota, fabrica de trenuri Shinkansen, o fabrică de sake, vinul lor național, și multe altele. Am fost la întâlniri cu marii manageri ai companiei, mi-au explicat contextul în care funcționează strategia lor.

Am ieșit la *karaoke party* până dimineața, am mâncat în zeci de restaurante tradiționale.

Câteva zile am locuit cu o familie japoneză, în rest într-un cămin de nefamiliști. Am mâncat mâncarea lor tradițională, am încercat fel de fel de mâncăruri noi și am plâns după pâinea pe care nu o găseam. A fost greu să mănânc orez de 3 ori pe zi, 7 zile pe săptămână. Să dorm pe jos, pe tatami, patul lor. Cu timpul m-am obișnuit, chiar a început să-mi placă împământenirea asta. Nu am reușit însă să înțeleg de ce femeile nu au niciodată posturi de

conducere, chiar dacă au făcut cele mai prestigioase școli din lume, nu aveau familie și se dedicau sută la sută companiei.

Nu am înțeles de ce responsabilul cu *traineeship*-ul meu mă lăsa la ora 17.00 la cămin și pleca la muncă până la 2 dimineața, când jobul lui era să se ocupe de mine pe durata serviciului.

Nu am înțeles de ce tinerii japonezi plecau să studieze în străinătate și nu se mai întorceau, deoarece aveau oportunități profesionale incredibile acolo unde erau. Sau, mai degrabă, nu am înțeles de ce statul japonez nu făcea nimic în privința situației critice prin care treceau privind îmbătrânirea forței de muncă.

Nu am înțeles de ce oamenii spuneau ceva, aveau un aer fericit și mulțumit, iar după câteva zile pricepeam că lucrurile sunt exact invers, doar că nu își arătau adevăratele sentimente.

Nu am înțeles la ce servesc *love* hotelurile vizibile de pe autostradă, în care se intră cu numărul mașinii mascat, în timp ce pe străzi, în oraș, era interzis să te plimbi de mână cu iubitul sau iubita ta.

Cu toate trainingurile despre șocul cultural sau relațiile interculturale... tot am fost surprinsă de jucărioarele pe care le aveau la vremea aia legate la telefon, de ursuleții de pe șosetele femeilor de 35 de ani, de umbrelele negre de soare, care ar fi trebuit să le protejeze, dar mai mult absorb căldura, de felul în care fug de străini... Am și amintiri plăcute, curățenie peste tot, ordine și oameni care vor să ajute în orice circumstanță.

Dar am înțeles cu adevărat, la sfârșitul celor două luni de *traineeship*, de ce în AIESEC, de regulă, încurajam studenții să plece între 6 luni și 2 ani, nu mai puțin timp. Pur și simplu pentru că în două luni nu ai timp să te adaptezi și să profiți de o cultură atât de diferită.

Am simțit-o pe propria piele. Eram un pic ca Amélie Nothomb în *Stupeur et tremblements*. Chiar dacă am avut șansa să fiu ajutată de studenții localnici și de un responsabil de *traineeship*, tot nu am reușit să înțeleg și să mă integrez în cultura japoneză în două luni. Nici nu aș fi avut cum și, mai ales, când. Gândim atât de diferit, tradițiile noastre sunt atât de diferite, valorile noastre nu sunt aceleași. Am avut un șoc cultural atât de puternic, încât nu m-am întors pe tărâmurile nipone nici până acum. Dar cine știe ce-mi rezervă viitorul?

Cred că sunt singura persoană din lume care nu adoră Japonia, care nu e fascinată de această țară. Sau poate că am fost fascinată, dar nu tot timpul în mod pozitiv. Diferența constă probabil în faptul că nu am fost doar turistă, nu am ajuns pe tărâmurile nipone ca să le vizitez templele și natura. Am ajuns ca *trainee*, adică un pic pentru a munci. Deci, am văzut viața acolo cu ochi diferiți de cei ai unui turist.

Adevărul e că aș vrea să trec peste experiența mea un pic dureroasă, pentru a cunoaște altfel o cultură despre care aud și citesc numai de bine. Aș vrea ca data viitoare să descopăr Japonia ca turist și să mă las captivată de o cultură ancestrală și puternică. Se prea poate ca destinul să mă fi făcut să stau așa puțin,

Universul știa probabil că am o întâlnire altundeva... cu altcineva...

Din Est spre Vest și mai departe

Nu mai știu exact cât timp a trecut între Japonia și plecarea în Franța, probabil o săptămână sau două. Dar parcă doar ce am apucat să aterizez, că am și decolat. Fontainebleau, un orașel nu departe de capitala franceză, cunoscut pentru celebrul său castel, a fost prima mea haltă. În același loc ca celebra sa școală: INSEAD, cea mai reputată *Business School* din Europa. Nu, nu am fost studentă la INSEAD. Dar am petrecut o mare parte din anul meu de studenție în bibliotecile lor incredibile. Cum îmi făceam teza de licență pe tema diferențelor între cultura managerială europeană și japoneză, am fost fericită acolo.

Anul acela a fost un an special. Am întâlnit-o pe cea care mi-a devenit o a doua mamă în Franța, Vivienne, persoana la care am stat și de la care am învățat multe despre mine, despre viață și despre lume.

Vivienne face cea mai gustoasă *rougaille de crevettes* din lume. Și povestește atât de frumos despre copilăria ei în insula Réunion; mulți ani mai târziu, am cunoscut-o pe mama ei, care avea 102 ani. În fiecare seară, luam aperitivul împreună, cântam și povesteam. Chiar dacă eram departe de familia mea, Vivienne